

УДК 821.161.2-3.09М.Вінграновський:114/115

ХУДОЖНІЙ ЧАСОПРОСТІР У МАЛІЙ ПРОЗІ МИКОЛИ ВІНГРАНОВСЬКОГО

Наталія ЛИННИК

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, Україна, 79000*

Предметом розгляду статті є часопростір у малій прозі М. Вінграновського, його роль у конструюванні тексту, побудові образів та характерів. Під час дослідження був проведений аналіз творів автора та визначено вплив часопростору на внутрішнє наповнення тексту.

Ключові слова: повість, новела, оповідання, часопростір (хронотоп), художній час, внутрішній простір, зовнішній простір, психологізм.

Творчість Миколи Вінграновського – непересічне явище української літератури. Визнаний майстер поетичного слова постає перед нами і як талановитий прозаїк. Його художня спадщина має своїх дослідників, які багато уваги приділяють саме поетичному доробку і (дещо менше) прозовим творам. Герменевтичне тлумачення творчості М. Вінграновського знаходимо у дослідженнях Івана Дзюби, Тараса Салиги, Людмили Тарнашинської, Володимира Моренця, Володимира Базилевського, Леоніда Талалая.

Отже, проза М. Вінграновського потребує сьогодні належної літературознавчої уваги до неї. Цікавим, на нашу думку, видається питання хронотопу у малій прозі письменника, на якому і спробуємо зосередитися.

Аналізуючи художню літературу у контексті системи мистецтв, Анатолій Ткаченко зазначив, що: «Художню літературу можна відносити до просторово-часових видів мистецтва, бо вона вільно володіє та оперує цими вимірами» [10, с. 38]. І справді, часопростір стає хорошим інструментом для відображення авторської дійсності. У художньому творі образи часу та образи простору стають поліфункціональними при конструюванні тексту. Окрім того, часопростір (хронотоп) має жанротворчий характер. Михайло Бахтін писав, що «Хронотоп має велике жанрове значення і жанрові різновиди визначаються хронотопом» [2]. Тому для дослідження часопростору у творах М. Вінграновського звертатимемо увагу на різножанрові твори письменника (повість, оповідання та новели).

Художній світ М. Вінграновського побудований на взаємовпливах. У його творах немає нічого зайвого чи неважливого, бо все має свою душу і призначення. Персоніфіковані образи природи, які постають перед читацьким зором, не можна сприймати як звичайне тло для розгортання подій. Адже саме у цих образах відчитуємо внутрішню сутність авторського бачення, його філософію життя.

Автобіографічна повість «Манюня» наповнена імпресіоністичними елементами, які спрямовані на переосмислення загальнолюдських цінностей у системі природи, де люди постають не кращою, але вагомою її частиною. Центральний персонаж твору – ліричний герой, якого ми співвідносимо з автором через самоідентифікацію у тексті, де він називає себе «маршалом Вінграновським». Проте незважаючи на автобіографічні факти, не варто надавати повісті мемуаристичного характеру, адже в ній наявна авторська містифікація.

У конструюванні тексту, а також для зображення художньої реальності, М. Вінграновський використав часопросторові елементи. Хоча для центрального персонажа відлік часу не має як такої вагомості, проте, його плинність відіграє особливу роль, а саме у паузах між зміною простору, дій, настрою персонажів. Письменник зазначив, що події твору відбуваються восени. Свою розповідь автор розпочинав з третього дня мандрівки. Про те, що відбувалося у перших два дні подорожі, ми можемо лише здогадуватися. Можливо, це був стратегічний хід з боку автора, що полягає в інтригуючій невідомості, яка ніколи не проходить повз увагу читача непоміченою. Як би там не було, але відправним пунктом для читачів у подорож є дещо символічний третій день: «минав третій день, як ми всі вчотирьох, [...]», – тримаючись подалі від шосейних доріг, польовим путівцем тягнулися над принишклюю по-осінньому, несміливою Кодимою» [3, с. 7]. Надалі плин часу автор обумовив зміною дня і ночі: то призупиняв його описами, то пришвидшував, коли передавав зображення миті. Використовуючи кінематографічні елементи (ракурс зображення, кадр, монтаж), М. Вінграновський насичив часовий відтинок численними діями: «Обганяючи нас, він черканув по мені очима, стьобанув батогом свою конячинку, а порівнявшись з Манюнею, шмаганув по спині й Манюню, і, проїхавши трохи ще, завернув до невеличкої річечки, де бовталися циганчата, а на березі при багатті вечеряли два цигани і три циганки» [3, с. 59]. Таку сукупність послідовних дій, на кожній з яких автор акцентував увагу, можна поділити на кадри, ракурс зображення яких змінюється. Використання подібних прийомів збільшує емоційне навантаження у поданій картині, а також підкреслює часопросторову контрастність зображуваного.

Простір художнього твору М. Вінграновського умовно можна поділити на два рівні: *внутрішній простір* переживань ліричного героя та *зовнішній відкритий простір*. Зовнішній простір повісті змінний, так як фабула розгортається під час мандрів оповідача. До внутрішнього простору персонажа відносимо його емоційний стан та настрої, спричинені тими чи іншими чинниками. Визначальним у побудові простору повісті «Манюня» постає мотив дороги: «Я знову рушив у дорогу. Але вже не в ту, що так чітко тримала мене в постійній напрузі, а ту, в якій приємно душі й легко очам, коли ранок і день, вечір і ніч сіріють, біліють, голубіють, темніють тобі такими, як їх сотворено – без метушні і галасу...» [3, с. 6]. Провідний мотив *дороги* розділяє простір оповідача на два види середовища: *свій* (зручний і бажаний), та *чужий* (вимушений і некомфортний). Втома від громадської діяльності та прагнення відокремитись від суспільства формують мотивацію, що полягає у необхідності зміни простору і пошуку свого (зручного) середовища.

Образ природи у творі відіграє особливу роль для зображення характеру ліричного героя, а також передає емоційний та моральний стан пов'язаний з поступовою зміною простору. У праці «Час і простір у мистецтві слова» Нонна Копистянська звернула увагу на те, що «простір, зокрема природа, широко використовуються для передачі людських почуттів. На цьому побудовані паралелі, контрасти, алегорія, символіка [...]» [5, с. 93]. Простір, в якому перебуває герой, автор наповнив тваринним та рослинним світом і наділив їх особистісними рисами характеру. Такі уособлення автор використовував для підкреслення зв'язку героя з природою. Л. Тарнашинська зазначила, що: «Естетичне чуття у Миколи Вінграновського було органічно сплавлене з екзистенційним провідчуттям самого життя у всіх його емоціях, кольорах і напівтонах, психологічних рефлексіях та найтонших переживаннях» [9, с. 287]. Тому нищення природи автор подав як вторгнення зла в ідеально створений простір: «Ламаючи та кришачи соняшничиння, бронетранспортери ломилися до Кодими навпрошки, і коли когось іншого ця яриста, в рівчаках та баюрах земля ще труситиме навіть уві сні, то для їхніх всесильних коліс вона була за курортну прогулянку» [3, с. 10]. Середовище, яке донедавна письменник називав «маленьким раєм», руйнує ідеально влаштований простір. Нагромадження «мертвої» та незграбної техніки, задушливий запах мастил і важкий шум вертольотів наповнені ворожістю. Таке втручання людської діяльності автор зумисне зобразив на тлі гармонії природи для підсилення контрасту краси первинного світу та людських злодіянь.

У повісті «Манюня» М. Вінграновський вміло переніс розвиток дії з одного простору в інший, причому кожна наступна картина вибудовує складну систему міжособистісних стосунків персонажів, а також широко охоплює і, певною мірою, зіштовхує пропоновані автором світи. Один із них, поверхневий, – звичний для людського сприйняття та просякнутий буденністю. Інший світ зовсім не схожий на попередній. У цьому «світі» ліричний герой постає мандрівником-шукачем з прагненням пізнати справжню суть усіх речей та явищ. Та М. Вінграновському вдається поєднати і вмістити в один часопростір ці «світи», не порушуючи їх автономності.

Зустріч з місцевими жителями на «святі буряка» письменник зобразив з легкою іронією, надаючи йому характер п'яного гульбища, та провів паралель зі святкуванням у царстві природи «Ніч Крота»: «Я приклав вухо до днища воза і зрозумів: з-під землі, попід возом грав іще один духових оркестр! І він був не той, що садив з Магдиного села, а зовсім інший – кротячий! Кроти духопелили просто зі своїх кротовин! Видно, й у них, як і в Магдиному селі, було своє гонорове свято! І свій гоноровий марш!» [3, с. 32]. Автор зобразив паралельно існуючі мікропростори та наповнив їх своїми героями. Акцентуючи увагу відразу на двох світах (підземному та наземному), письменник надав їм однакову вагомість і права на розвиток внутрішніх суспільних стосунків, зокрема це стосується і святкування: «Свято було для всіх! І, головне, грала музика! Та якби вони знали, що їм не один грає оркестр, а два – один з-під землі кротячий зі своїм маршем «Ніч крота», а другий дядківський з маршем «День Буряка», то їхнє щастя

сягнуло б неба!» [3, с. 34]. Великий жаль відчуває ліричний герой через неможливість об'єднання святкувань, неможливість поєднання реального для людей й світу, значення якого значно применшене суспільством. Особливість світовідчуття і світобачення героя надають йому можливість не лише розрізнати мікросвіти, а й поєднувати їх у своєму внутрішньому, емоційно насиченому просторі.

Повість «Манюня» насичена переходами від суто побутових описів зображуваних сцен до глибоких філософських та етично-моральних узагальнень, іноді з сатиричним тоном. Витворюючи образ часу, автор зображує ліричного героя повністю заглибленим у своє сьогодення, який ніби смакує кожен мить проведену у лоні природи. Поряд із тим, для нього залишаються актуальними загальнолюдські питання, проблеми втрати взаємозв'язку людини і природи – їх наслідки. У повісті письменник порушив проблему свободи. Головний герой прагне свободи внутрішньої (позбавлення напруги притаманного суспільству мегаполісу) та зовнішньої (такої, де можна не стежити за плином часу).

Уродженець степового краю, М. Вінграновський постає перед нами великим поціновувачем відкритого простору. Саме такий простір автор наповнив відчуттями свободи та гармонійно поєднав у ньому образи природи, їх вплив на внутрішній стан центрального персонажа. Відкритий простір у повісті «Манюня» має здатність не лише зачаровувати своєю безкрайністю, манити відчуттями свободи, а також може робити персонажів своїми заручниками. Автор протиставив образу степу, вільного для пересування, – образ морських просторів, у якому моряки обмежені територією свого судна.

У повісті зустрічаємо мотив свободи і в зображенні представників тваринного світу. Персоніфікуючи кобилицю Манюню, письменник наділив її вольовими якостями: «З Манюнею щось зробилося! (...) Дивилася їм у слід і Манюня. Потім вона подивилася на мене, ще трохи постояла і разом з Орликом і пішла за циганами. Манюня пішла за ними...» [3, с. 60]. Закінчуючи повість цими рядками, автор підводив підсумки подорожі. Ліричний герой постає перед читачем переможцем над системними закономірностями, стереотипами та над самим собою. Шлях, який він подолав у мандрах, відновив його душевну рівновагу та наповнив її новими сенсами.

У повісті «Манюня» М. Вінграновський сформував особливий погляд на зображену дійсність. Використовуючи власний досвід, автобіографічні епізоди, сповнені особистими переживаннями, письменник створив унікальний художній світ. Цей світ наповнений художнім часом та індивідуальним ритмом його плину, відповідного до внутрішнього відчуття автора, а також художнім простором, який своєю чергою складається з системи мікропросторів, їх накладання. Поряд із зображенням фантастичних картин у повісті, М. Вінграновський створив велику художню правду. Її призначення полягає у переосмисленні вже відомого та доланні перешкод на шляху відкриття нового: себе, природи та людей.

Оповідання і новели М. Вінграновського особливо привертають до себе увагу. Майстерно володіючи мистецтвом слова, письменник експериментував з текстом, його внутрішнім наповненням, а також із засобами зображення

художньої дійсності. Як зауважив Іван Денисюк, саме для творів малої прози характерним є психологізм, адже: «Подія відбувається не зовні, а в душі людини» [4, с. 112]. Увага автора прикута до внутрішніх змін героїв на тлі конкретного суспільства, ситуації чи події.

Чіткий аналіз часопросторових вимірів малої прози письменника дає змогу виокремлювати типові образи персонажів. В оповіданнях та новелах М. Вінграновського особливе місце займає образ дитини. Він змальовував драматичний дитячий світ, пов'язаний з передчасним дорослішанням під дією соціальних катаклізмів, таких як війна та повоєнний період. Центральним персонажем новели «Бинь-бинь-бинь...» постає маленький хлопчик. Автор у творі не конкретизує ні часу розвитку дії, ні простору, що дозволяє розглядати новелу у загальноісторичному контексті. Події відбуваються тут і зараз. Часопростір твору ускладнюється використанням описів сновидіння, роздумів та спогадів персонажа, які автоматично співвідносять минуле з теперішнім та проєктують майбутнє. Основний акцент письменник зробив на внутрішній простір героя, його емоційний та моральний стан. Т. Салига зауважив, що: «У вразливій дитячій душі фіксується все те, на що, можливо, доросла людина й не зверне уваги. М. Вінграновський знаходить такі реалії, такі деталі, які відтворюють час в його найвірогідніших і найправдоподібніших ознаках» [7, с. 136]. Ідеалізований світ дитини зіштовхується з такими поняттями, як тиф, смерть, голод, жорстокість. Тонка дитяча психіка не може усвідомити реальний стан подій, тому пізнання світу персонажа відбувається на асоціативному рівні. Загарбників головний герой ототожнює із запахами: «Від італійців пахне солодким», «румуни, так ті пахнуть цвілою картоплею», «як німці були – пахло отою маззю, що черевики натирають», «Чим пахнуть мадари – ще не знаю. А цигани – димом» [3, с. 317]. У творі вагоме місце займає світ природи, зокрема образи вечора та неба, які персонаж сприймає з двох різних ракурсів.

Перший ракурс. Небо змальоване у темних тонах та перенасичене негативними асоціаціями, використання інверсії, як основного мовного стилю новели, численні повтори – все це стає відображенням психологічного стану дитини, переживань, що належать до її внутрішнього простору: «вечора наче не було», «і вечір не вечір – одні румуни», «небо якесь не небо, старе і сиве, як баба Ратушнячка», «вечір не вечір, а так щось, як на горищі в полові» [3, с. 314–316]. Небо і ніч герой сприймає як чужі та невідомі тимчасові явища. Хлопчик надіється на повернення попереднього устрою життя, який був до війни, «коли ще батько головував» [3, с. 317]. Ці надії автор передав через сон як вираження бажаного на підсвідомому рівні: «Засинаю і бачу, як батько їде додому з двома автоматами. Один для себе, а другий для мене, їде батько садом, а сад цвіте з усієї сили» [3, с. 318]. Повернення батька та братів з війни неодмінно мало повернути яскраві барви у світ хлопчика. Повернулося б відчуття безпеки та захисту від злодіянь чужаків, які побили маму персонажа, витіснили їх з власної хати та вбили і з'їли безневинне телятко, до якого герой пройнявся найніжнішими відчуттями. Та й сама природа втомлена від згарищ та крові, вітала б їх пишним цвітом.

Другий ракурс пов'язаний зі спогадами до війни: «їдемо ми з татом додому, ніч на весь світ, велика ніч з зорями», «Піднімаю голову: тато і небо над татом» [3, с. 316]. М. Вінграновський наділив персонажа тонким відчуттям краси природи, натуралістичною кмітливостю та вмінням зберігати віру у краще майбутнє без війни.

Отже, письменник передав переживання героя, розуміння подій, які відбуваються на очах персонажа, через образи природи, ліричні відступи, художні деталі вміщені у його внутрішній простір.

Дещо інше зображення образу дитини знаходимо у творі «Літньої ночі». Організація часових меж подібна до попередньо розглянутої новели та відповідає жанру твору. Внутрішній простір головного героя побудований на контрастному світобаченні дитини і дорослих. Провідним мотивом відображення емоційного стану персонажа вже звично постає образ природи.

Варто зазначити, що М. Вінграновський – неперевершений майстер створення надтонкого внутрішнього дитячого світу наповненого абсолютною безпосередністю та фантастичністю. Л. Старовойт влучно зауважила, що «Примхлива гра уяви, химеризація дійсності дає можливість автору підкреслити, що людина і природа становлять єдину сутність Всесвіту» [8, с. 118]. Персоніфікуючи навколишній світ, автор наповнив внутрішній простір (простір переживання) маленького хлопчика. До нього говорять чорнобривці, в той час коли з діда вони сміються. Хлопчик бачить як «спить на подвір'ї жито у снопах. Сплять чорнобривці. Сплять горобці у стрісі. Спить лелека на одній нозі» [3, с. 328], так само як і дід у курені, як мама вдома. Ніч для маленького мандрівника сповнена небезпек: його переслідують примарні солдати та уявні коні тупотять за спиною.

Головний герой умовно поділяє свій часопростір на день та ніч. День – це час пригод, де все повниться життям. У цю пору для хлопчика зовнішній простір стає зручним (своїм). Образ неба у творі постає яскравим критерієм поділу свого / чужого простору: «А над нами всіма – небо. Небо наше, домашнє, як чорнобривці» [3, с. 326] та «А небо вночі – не небо. Вночі небо не наше. Вночі небо, наче з другого села» [3, с. 329]. Ніч лякає головного героя своєю невідомістю, примарністю та темнотою. Використовуючи численні повтори конкретних слів та фраз, письменник вкладає їх у прості лаконічні речення, притаманні для дитячого мовленнєвого потоку, що надає їм додаткового смислового навантаження.

Дорослі не поділяють страхів та переживань малечі. Для них він лишається дивакуватим та набридливим бешкетником, безнадійно зануреним у свій світ, що повниться химерами та усілякою «чортівнею». Про унікальне вміння письменника створювати образи говорив і Володимир Базилевський: «Сублімація дитячого в доросле, звичного у фантастичне – це Вінграновський. Одна з найулюбленіших його масок. З нею він не ролувався до кінця життя» [1, с. 455]. І справді, прозі М. Вінграновського характерне поєднання можливого та неможливого, реального та міфічного і, навіть, магічного. Поряд із буденними реаліями автор створив особливий світ, наповнений мріями та химеріями, які невимушено поєднуються на сторінках одного твору.

Майк Йогансен у дослідженні «Як будується оповідання» сформулював завдання новели: «Новелістична техніка має цілком певне завдання: дати максимум напруження при читанні» [6, с. 583]. Новела «Женя» побудована на глибокому самоаналізі героїні. Монологічний виклад матеріалу близький до потоку свідомості та супроводжується спостереженнями, спогадами, міркуваннями, які надають чітку характеристику персонажу. Аналізуючи потік свідомості, І. Денисюк писав про те, що письменники використовують цю техніку письма «як засіб передавати шире, безпосереднє «почуття дійсності» [4, с. 129]. Часопросторова організація тексту нерівномірна у зв'язку з фрагментарністю образів. Простір, до якого належить Женя, не є статичним і постійно змінюється: «Київ, вулиця Кривonosа», «шосе Ленінград–Одеса», «Новоархангельськ» [3, с. 336–337]. Багатовекторність руху зумовлена особливістю характеру персонажа і, незважаючи на згадку про численних родичів, це свідчить про складний психологічний стан та самотність Жені. Внутрішнє переосмислення поняття часу, співвідношення минулого-теперішнього-майбутнього – усе це реалізується монологічним потоком мови. Подібні явища у літературі Н. Копистянська називала суб'єктивним відчуттям часу: «час, насичений цікавими подіями, чимось небуденним, незвичним, протікає дуже швидко, але запам'ятовується як довгий проміжок, а пустопорожній або буденно звичний час тягнеться довго, а в пам'яті зовсім не залишається» [5, с. 18].

У новелі «Наш батько» організацію та зображення часопростору автор виконав по-особливому. У реальності людина має можливість прожити одне життя, проте автор надає героям інваріантне перевтілення та існування в образах могили, береста та поля. Центральним персонажем М. Вінграноський зобразив батька. Його часопростір обмежується рутинним життям та звичними пересуваннями. Сама дія охоплює декілька годин (відображення реального теперішнього часу), а твір розширюється завдяки ретроспекції. Часопростір лягає в основу конструювання усієї новели, де простір батька стає висхідною точкою розповіді, а простір нараторів, які існують паралельно, передається почергово в міру своєї «компетентності». Сюжетна лінія твору полягає у спостереженні та супроводі батька його реінкарнованими синами, які загинули під час війни. Батько наслідує природній плин часу, водночас, наратори, сини персонажа, аналізують його вчинки, намагаються прогнозувати наступні дії. Поміж тим, у зверненні до теперішнього використовують спогади з минулого. Кожен із синів-нараторів оповідає про обставини своєї смерті та продовження життя в іншому амплуа. Письменник позбавляє їх можливості вербально спілкуватися, проте сімейна енергетична цілісність, що згодом набуває загальносуспільного значення, вражає: «в цих полях я став пшеницею, гречкою, кукурудзою, навіть сам уже не знаю чим... Хоча це не зовсім точно: у цих полях лежать цілі покоління нашого народу, і так ми усі родимо, так ми усі цвітемо... » [3, с. 324]. Поряд із реальним часом, автор створив образ соціально-історичного часу. Замкнутий часопростір синів співвідноситься з вічністю та драматизується вміщеними епізодами (спогади, спостереження, обміркування сучасного і майбутнього).

Художній часопростір у малій прозі М. Вінграновського багатовекторний та поліфункціональний. Моделюючи сюжетну канву, письменник використав часопросторові елементи для зображення образів, творення характерів персонажів та емоційно-психологічного наповнення тексту. У повісті «Манюня» простір твору змінюється згідно з розвитком сюжету. Крім зображення відкритого простору, автор акцентував увагу на внутрішніх переживаннях центрального персонажа, які відносимо до внутрішнього простору. Художній час у творі наближений до природного, проте підпорядкований наратору. М. Вінграновський використав у повісті кіноелементи (кадр, монтаж, ракурс), які дають змогу пришвидшувати чи сповільнювати час зображуваної дії. У проаналізованих оповіданнях та новелах спостерігаємо підвищену увагу автора до психологічного стану персонажів. Використовуючи спогади та міркування, письменник активізував теперішній, минулий та майбутній час водночас. Отже, можемо зробити висновок, що часопростір у малій прозі М. Вінграновського відіграє важливу роль в організації сюжету, створенні образів та характерів, формує емоційне забарвлення твору.

Список використаної літератури

1. *Базилевський В.* Маршал Вінграновський / В. Базилевський // Маршал Вінграновський. Книга про поета (спогади, есеї, листи, інтерв'ю) / за ред. П. Вольвача. – К. : Ярославів Вал, 2011. – 480 с.
2. *Бахтин М.* Форми времени и хронотопа в романе / М. Бахтин. – Режим доступа: <http://svr-lit.niv.ru/svr-lit/bahтин-hronotop/vstuplenie.htm>
3. *Вінграновський М.* Вибрані твори: у 3-х т. – Т. 3.: Повісті й оповідання / М. Вінграновський. – Тернопіль : Богдан, 2004. – 350 с.
4. *Денисюк І.* Розвиток української малої прози XIX – поч. XX ст. / І. Денисюк. – К.: Вища школа, 1981. – 213 с.
5. *Копистянська Н.* Час і простір у мистецтві слова : монографія / Н. Копистянська. – Львів : ПАІС, 2012. – 344 с.
6. *Майк Йогансен.* Як будується оповідання / Майк Йогансен // Вибрані твори / Майк Йогансен. – К. : Смолоскип, 2001. – С. 550–588.
7. *Салига Т.* Микола Вінграновський : літ.-критич. нарис. / Т. Салига. – К. : Радянський письменник, 1989. – 167 с.
8. *Старовойт Л.* Своєрідність художнього стилю «дитячої прози» М. Вінграновського / Л. Старовойт // Науковий вісник Миколаївського державного університету: збірник наукових праць. – Миколаїв : МДУ, 2007. – С. 117–122. – (Філологічні науки; вип. 14.).
9. *Тарнашинська Л.* Гармонія парадоксів як художнє надзавдання: Микола Вінграновський / Л. Тарнашинська // Українське шістдесятництво: профілі на тлі покоління. – К. : Смолоскип, 2010. – 331 с.
10. *Ткаченко А.* Мистецтво слова : Вступ до літературознавства : підручник для студентів гуманітарних спеціальностей вищих навчальних закладів. і доповн. / А. Ткаченко. – 2-е вид., випр. – К. : ВПЦ «Київський університет», 2003. – 448 с.

Стаття надійшла до редакції 08.04.2013

Прийнята до друку 25.04.2013

CHRONOTOP IN A SMALL PROSE MYKOŁA VINHRANOVSKY

Natalia LYNNYK

*Ivan Franko National University of Lviv,
1 Universytetska Str., Lviv, Ukraine, 79000*

The subject of consideration of the article is chronotop in a small prose M. Vinhranovsky, its role in the construction of text, images and building of the characters. During the process of the research was done the analys of works by the author and determine the influence of chronotop on the internal content of the text.

Keywords: story, chronotop, artistic time, the internal space, outer space, psychology.

ХРОНОТОП В МАЛОЙ ПРОЗЕ НИКОЛАЯ ВИНГРАНОВСКОГО

Наталія ЛИННИК

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Университетская, 1, Львов, Украина, 79000*

Предметом рассмотрения статьи является хронотоп в малой прозе Н. Винграновского, его роль в конструировании текста, построении образов и характеров. В ходе исследования был проведен анализ произведений автора и определено влияние хронотопа на внутреннее наполнение текста.

Ключевые слова: повесть, рассказ, хронотоп, художественное время, внутреннее пространство, внешнее пространство, психологизм.

